

РЕШЕНИЕ

№ 6270

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4699** по описа за **2022** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на "ЕМ СТРОЙ 2020" ЕООД, [населено място] с управител П. Н. П., депозирана чрез представляващия дружеството адв. И. М., против Решение №1087 от 28.03.2022 г., постановено по АН дело №17151/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 19-ти състав, с което е потвърдено издаденото от Главния директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ при Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ /ИА „ГИТ"/ Наказателно постановление №29-0000894/ 21.10.2021 г. Със същото на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева на основание чл.416, ал.5 във връзка с чл.414, ал.1 КТ за нарушение на чл.303, ал.3 от КТ. В жалбата се развиват съображения за недопустимост на обжалваното решение, тъй като СРС не е бил териториално компетентен да се произнесе по жалбата, съгласно правилата за определяне на местната подсъдност по чл.59, ал.1 ЗАНН. Иска се постановеното решение да бъде обезсилено като недопустим, а делото да се изпрати на местно компетентния съд, който според касатора е Районен съд – Перник.

Ответникът Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, чрез процесуалния си представител гл. инспектор А. Г. в съдебно заседание оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, пореди което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок против валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на касационна проверка, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Г. И. И., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение, а именно, че във връзка с постъпил сигнал на 05.07.2021 г. от Софийска районна прокуратура (СРП) в ИА „ГИТ“ за констатирани нарушения на трудовото законодателство са изпратени налични по пр. пр. №24694/2021 г. по описа на СРП материали за извършване на проверка по компетентност и такава е извършена на дружество „ЕМ Строй 2020“ ЕООД от инспектори при ГД „ИТ“. Сред проверяващите бил и свидетеля И.. От приложените от СРП писмени документи е установено, че на 19.05.2021 г. в полицията е бил подаден сигнал от Я. Г. Я., упълномощен представител на „ЕМ Строй 2020“ ЕООД за установена липса на две машини на строителен обект на дружеството, като по това време на същия били лицата И. Т. М. и племенника му С. В. Д., които били наети от 3-4 дни във фирмата на работа. От снетите писмени обяснения по случая в хода на проверката от сигналиста, М. и Д., се установило, че на 19.05.2021 г. на обекта, стопанисван от дружеството-жалбоподател, находящ се в [населено място], Вилна зона „Киноцентъра“, трета част, район „В.“ са работили непълнолетния С. В. Д. и пълнолетния И. Т. М., като са престарали работна сила за дружеството без сключени трудови договори. По време на проверката на дружеството от инспектори при ГД „ИТ“ по документи и тези, които са били изпратени от СРП било установено, че на 19.05.2021 г. за дружеството е работело лицето С. В. Д., с ЕГН [ЕГН], който по това време е бил непълнолетен, на обект с адрес: [населено място], Вилна зона „Киноцентъра“, трета част, Район „В.“. Предвид непълнолетието на наетия на работа С. Д. е направена проверка в регистъра на ГД „ИТ“ и е установено, че не е издадено разрешение от инспекцията по труда. За извършената проверка на 10.08.2021 г., 18.08.2021 г. и 20.08.2021 г. от инспекторите при ГД „ИТ“ е съставен протокол за извършена проверка от инж. Г. И.. В същия се съдържат предписания. Протоколът е връчен е на 20.08.2021 г. на управителя на дружеството П. П.. Съставен е акт за установяване на административно нарушение на 20.08.2021 г. от Г. И. - ст. инспектор при ГД „ИТ“ за нарушение на чл.303, ал.3 от КТ. Актът е връчен срещу подпис на управителя на дружеството на 20.08.2021 г., т.е. в деня на съставянето му. Въз основа на АУАН на 21.10.2021 г. е издадено обжалваното наказателно постановление (НП) от Главния директор на ГД „ИТ“.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел за безспорно установено, че дружеството е нарушило трудовото законодателство, като е наело на работа

непълнолетно лице, за което няма поискано и издадено разрешение от инспекцията по труда. Нарушението е правилно квалифицирано и правилно е приложена санкционната норма на чл.414, ал.1 КТ, съобразно която е наложена имуществена санкция в минимален размер от 1 500 лв. При реализиране на административнонаказателната отговорност не са налице нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на производството по налагане на административно наказание. При съставянето на акта и издаване на НП са спазени предвидените изисквания за форма и производство. СРС е приел, че в случая е неприложима разпоредбата на чл.28 ЗАНН и не са налице условия за налагане на имуществена санкция по чл.415в КТ и прилагане на отговорност за маловажно нарушение. По тези съображения, подробно мотивирни, НП е потвърдено.

След като извърши служебно проверка на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, X. касационен състав на Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В тази връзка доводите в касационната жалба за недопустимост на обжалваното решение, тъй като СРС не е бил териториално компетентен да се произнесе по жалбата, съгласно правилата за определяне на местната подсъдност по чл.59, ал.1 ЗАНН, са неоснователни.

Според разпоредбата на чл.59, ал.1 ЗАНН наказателното постановление и електронният фиш подлежат на обжалване пред районния съд, в района на който е извършено или довършено нарушението, а за нарушенията, извършени в чужбина - пред Софийския районен съд.

Съгласно нормата на чл.84 ЗАНН доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноски на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на НПК. В чл.36, ал.1 НПК е предвидено, че делото е подсъдно на съда, в чийто район е извършено престъплението (нарушението).

Според практиката на Върховния касационен съд (ВКС) по въпроса за подсъдността, израз на която е Решение №253 от 13.07.1999 г. по н. д. №37/1999 г., при нарушаване на правилата за родова подсъдност, районният съд постановява решение в незаконен състав. Нарушаване на правилата за местна подсъдност - по местоизвършване на деянието, няма такива последици във всички случаи. Ако районният съд не изпълни задължението си да извърши проверка за местна подсъдност и даде ход на делото, без страните да направят възражение за прекратяване поради липса на подсъдност, се стига до саниране на процесуалното нарушение, като на страните се отнема възможността да искат отмяна на решението на районния съд на това основание /в този смисъл и Решение № 559 от 27.11.2012 г., постановено по нак. дело № 1759/2012 г. по описа на ВКС, Решение № 102 от 09.04.2009 г. по нак. д. № 665/2008 г. на ВКС и др./ В случая, в рамките на развилото се пред районния съд производство не се констатира да е направено възражение за местна неподсъдност от която и да е страна, поради което и съдебното производство е приключило. Съдът намира, че не следва да приема възражението на жалбоподателя, и тъй като в случая правото му на съдебно

обжалване е било гарантирано и ефективно упражнено от него, т. е. няма нарушено право на защита. Предвид изложеното направеното в касационната жалба възражение за недопустимост на оспореното по делото решение е неоснователно.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл.303, ал.3 КТ въвежда изискване лицата на възраст от 16 до 18 години да се приемат на работа с разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай. Условието и редът за даване на разрешение за работа по ал.3, на разрешение за работа на лица, ненавършили 16 години, както и задълженията на работодателя за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд за лицата, ненавършили 18 години, се уреждат с наредба на министъра на труда и социалната политика и министъра на здравеопазването - Наредба №6 от 24.07.2006 г. за условията и реда за даване на разрешения за работа на лица, ненавършили 18 години. Правилни са изводите на СРС, че предвид установените трудови отношения следва извода, че касаторът има качеството на работодател и като такъв е субект на административнонаказателна отговорност за установеното нарушение по реда на чл.414, ал.1 КТ, които предвижда административнонаказателна отговорност на работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание. Всичко това обосновава по несъмнен начин крайния извод на въззивния съд, че в случая се касае за трудовоправни отношения с непълнолетно лице. Доколкото непълнолетният е работил на обект на санкционираното дружество, то именно същото има качеството на работодател, независимо от кое физическо лице е приет на работа. Предвид горното, правилно е приет за осъществен състава на чл.303, ал.3 КТ.

Изцяло се споделят мотивите на решението относно невъзможността да приложи разпоредбите на чл.415в КТ и чл.28 ЗАНН с оглед значимостта на охраняваните обществени отношения и с оглед на факта, че с нарушението по чл.303, ал.3 КТ са произтекли вредни последици за непълнолетния работник.

По отношение размера на наложената санкция достигайки до извода, че налагането на санкция в минимален размер от 1500 лева е справедливо и адекватно на извършеното нарушение, районният съд е постановил правилен съдебен акт.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 от АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото касационният състав намира за основателна претенцията на ответника за присъждане на разноски в настоящото производство. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Чл.143, ал.3 АПК предвижда, че когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Според ал.4 на чл.63д ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д ЗАНН /в случая НП/, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като

според ал.5 размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Предвид изложеното касаторът следва да бъде осъден да заплати на ИА „Главна инспекция по труда“ разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени по реда на чл.37 ЗПП, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1087 от 28.03.2022 г., постановено по АН дело №17151/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 19-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №29-0000894/21.10.2021 г., издадено от Главния директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ при Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

ОСЪЖДА "ЕМ СТРОЙ 2020" ЕООД, [населено място] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.